

ГИМНАЗИЈА

ЛИСТ УЧЕНИКА И ПРОФЕСОРА ГИМНАЗИЈЕ
САВА ШУМАНОВИЋ У ШИДУ

Шид • Мај - 2006. • Година II • број 4

ПОЗДРАВ БУДУЋИМ ПРВАЦИМА

Драги будући прваци, добродошли! Добродошли у школу у којој ћете се образовати наредне четири године, у којој ћете стећи знања, добродошли у школу у којој ћете научити да цените себе и свет који вас окружује! Помало сте уплашени, зар не?! Да, разумем вас. И ја сам се тако осећала пре годину дана, када сам први пут прекорачила праг школске зграде. Непозната лица... непознате просторије... И сами себи постajете "непознати"... Постали сте гимназијалци! Знате ли какво је богатство то бити? Са вашим професорима, у наредне четири године, прећи ћете дугачак пут. Вратићете се у прошлост, завирићете у будућност, прећи океане, мора, континенте, расправљаћете о књижевним делима, читаћете, изводићете разне "експерименте"... Уживаћете, верујте! Многи од вас се питају: "Да ли је тешко? Морамо ли пуно учити?" Па, ... не толико колико су вас "плашили"! Учићете мало више него што сте то до сада чинили, али ... успећете и да препишете, да се "извучете" када не будете спремни да одговорате, да се бавите и другим "средњошколским методама"! Учествоваћете у школским манифестацијама, школским активностима - неки од вас ће глумити, рецитовати, писати, неки ће бити добри математичари, хемичари, физичари. Други ће се, ипак одлучити за спортске, или неке друге активности, али - научићете да сарађујете и да будете једна нераздвојива "целина". Делићете ужину на великом одмору, једни другима помагати, заједно бежати са часова,... Верујте, после пар година, када свако од вас крене "својим путем", радо ћете се сећати гимназијских дана. И знаћете шта сте били током те четири године средње школе. А сада - напред! Удобно се сместите! Пред вама су нови задаци, нове препреке, које ће уз мало труда и рада бити лако савладиве! Срећно!

Моји утисци • Моја школа • Моји утисци • Моја школа

Као и сваког септембра, па и овог, у нашу школу ће закорачити нови ученици, прваци, неки тражећи себе, док неки једноставно своју ближу будућност виде у овој школи. Али, они сви заједно настављају своје школовање, и истовремено упознају многе пријатеље, који у овом случају могу бити и професори.

Осмогодишња школа је период кога сви највише памтимо и радо се присећамо доживљаја који су красили време проведено у њој. Међутим, све што је лепо кратко траје, па тако и године проведене у основној школи прођу. Пријатељи, али и друге тада можда небитне ствари, најтеже нам је оставити када дође време за то. Знам по себи. А што је најгоре, школу за коју сте се определили, називају "баук", и упорно говоре да то није право место за вас, и да је погрешан избор. Али гимназија је извориште новог знања, новог пријатељства, нечег лепог, а не нечега чега се треба плашити. Напротив, неко ће можда баш овде пронаћи своју личност и изградити је, а тада са поносом може рећи да је завршио гимназију "Сава Шумановић".

И сама ускоро завршавам први разред те школе, и за ово време научила сам многе, додуше почетне ствари о животу, стекла многе пријатеље, али што је најважније увидела да је ова школа била прави избор, па нека буде и ваш.

ДОБРО ДОШЛИ ПРВАЦИ!

Јована Лисица I-3

Ја сам гимназијалац! Сећам се да сам то говорио са поносом читаво лето, јер сам знао шта то значи. Још од давнина познато је било у старој Грчкој да је гимназија школа која пружа широко и свестрано образовање. Али био сам свестран да је то велики изазов за нас тек свршене основце, иако смо се осам година припремали за то.

Једино гимназија помаже да искажемо своје праве вредности и отвара широке путеве вишем степену образовања. Хиљаде ђака је прошло кроз ову нашу познату гимназију која већ дugo постоји и носи поносно име нашег великог, шидског сликара. Тако смо и ми са узбуђењем крочили тог септембарског дана као прваци у нове изазове у нове могућности, заједно са својим друговима и професорима. Све нам је било ново, другачије или брзо смо се прилагодили тој малој заједници. Како је сваки почетак тежак, тако смо и ми имали малих потешкоћа да се привикнемо на нови систем рада професора а и они на нас. Касније, све је било лакше. Гимназија ми је поред учења пружила и многе друге могућности као што су разне секције које додатно развијају наше умне и физичке способности. Да је рад тих секција плодотворан показују резултати и успеси које ученици гимназије постижу на многобројним разноврсним такмичењима широм земље. То такође указује и на рад професора који несебично и са пуно елана отварају ризнице знања свима нама, и уче нас да то знање буде у сврси користи напретка целог нашег друштва јер: "Живот нам враћа само оно што ми другима дајемо", како рече наш нобеловац Андрић. Том идејом руководе се и сви људи који су део овог престижног и свугде у свету цењеног и признатог расадника знања, културе, духовности, уметности, а то гимназија јесте.

Александар Обрадовић I-1

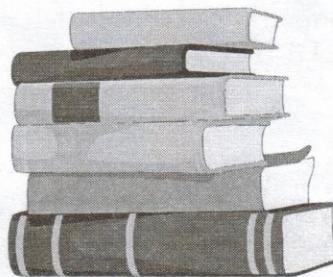
Исаак Њутн је рекао: "То што знамо је капљица, то што не знамо је море". Смисао школе и јесте у томе да се смањи то море незнава, кога често нисмо ни свесни. Мислим да је довољно оно што смо до сада научили и да нам у животу неће бити потребно више. Али живот је мноштво раскрсница, никада не знаш у којој ћеш улици завршити и шта ћеш морати да знаш да би опстао.

Многи су, говорећи нам о нашој школи били искрени и реални, а много је и оних који су нас плашили говорећи лоше о њој. Обично смо веровали овим другим. Тако је било једноставније. Временом сам схватила да лоше говоре само они који су слаби, они који кривце за сопствене неуспехе траже у другима.

Није баш све занимљиво. Сви ми имамо различита очекивања, жеље и интересовања, али свако овде може да се пронађе у нечему, било да воли лепу реч, природу, музику, бројеве или пак, нешто друго. Најбоље од свега је то што си код куће са породицом и пријатељима, са људима који су ти помоћи и подршка.

Није у нашој школи све идеално, јер уосталом савршенство и не постоји. Нећу рећи да нема грешака, јер их има. Нећу рећи да нема неправде, јер има и ње. То ће се временом бацити у заборав, али пријатељи, искуство и знање које стекнемо овде остају заувек, као ореол труда који уложимо. Гимназија је једноставно - живот, онај у ком ћеш морати да даш свој максимум да би оставио трага, онај у ком ћеш наилазити на препреке, често тешке, али ипак премостије, у ком ћеш упознати оне који ће ти помоћи да прођеш кроз живот, научити те да волиш и прашташ. И на крају приче, сећаћеш се само онога што те је радовало, оног што те је чинило болим човеком.

Марија Цалета II-3

Моји утисци • Моја школа • Моји утисци • Моја школа

Добро се сећам да се, док смо били у основној школи, о Гимназији говорило са призвуком страхопштовања. Гледали смо на професоре, али и ученике те школе као у иконе. Чинило нам се да су тако, ПАМЕТНИ, ЗНАЧАЈНИ. Ваљало је над књигом добро се "ознојити", својски потрудити како бисмо и сами добили прилику и доспели тамо. И ево, дошло је време, стасали смо у редове тих ОЗБИЉНИХ И ПАМЕТНИХ.

Заиста, велики је и страх и изазов за сваког полазника ове школе питање да ли смо спремни за назови "велика дела". У основној школи се на часовима чуло упозоравање наставника: "Учите, ово је веома важно, без тога тешко да ћете моћи савладати градиво у Гимназији..." или "видећете колико тога се мора учити у Гимназији..." и слично. Чинило се као да нас треба застрашивати и усадити нам у свест многоструку жртву и велики рад који нас чека. Верујем да смо сви првог дана сели за гимназијске клупе са повећом дозом страха, и са питањем: да ли смо спремни на све што нас чека у овој школи? Али, како су одмаци први гимназијски дани, и почеле, тешке и несавладиве лекције, ми смо се све више опуштали и непрестано се питали због чега смо се толико плашили. Сећам се уздрхталих гласова првих часова, наших невештих одговора, страха да ћemo нешто важно заборавити да кажемо. Вероватно ћemo се следећих година слатко смејати својим почетничким успесима и неуспесима у одговарању тих дана. А када смо добили прве одличне и врло добре оцене - постали смо све опуштенији и храбрији, и коначно прешли ону "непремостиву" препреку.

Чињеница је да ћemo сви, из сопственог или туђег искуства, о гимназијским данима имати много више лепих него ружних сећања. Ипак, за мене је најважније што смо због појединих професора заволели и предмет који он предаје. Мало је примера да се осећамо немоћним због несхватања градива или лоших оцена из неког предмета, а и тада смо спремни, онако колективно, покренути и небо и земљу да се то промени и поправи. Тада тражимо помоћ професора и директора у решавању ћачких проблема, јер то је питање старо колико и гимназијско школовање, зар не?

Дакле, будуће генерације, верујте ми на реч - није толико страшно бити ћак Гимназије "Сава Шумановић". Напротив, сигурна сам да ћете овде проживети своје најлепше дане. Осим што ћете стећи много знања из сваког предмета, научићете још нешто, много важније: научићете шта значи ДЕЛИТИ, РАДОВАТИ СЕ ТУЂЕМ УСПЕХУ, БИТИ ПРАВИ ПРИЈАТЕЉ. У овој школи постаћете прави људи.

Генерације пре нас, и верујем, генерације после, велиkim словима писаће реч ГИМНАЗИЈА, јер овај град заслужује школу са великим Г, а ми ћemo се трудити да сутра, као будући академици, са поносом можемо рећи: "Завршили смо чувену шидску Гимназију".

Ивана Глувња I-3

Дође тренутак у животу кад треба одабрати прави пут, праву школу. Није увек лако изабрати, али не треба се препустити судбини, већ је треба узети у своје руке и одлучити шта је за нас најбоље.

После основне школе треба изабрати како даље, шта желимо постати и чиме се бавити. Оно што знам је да пре свега требамо постати добри људи задовољни собом и да храбро корачамо кроз живот не бојећи се никога и ничега, а у томе ће нам помоћи родитељи, али и школа. Мене су родитељи подржавали коју год школу изабрала, а то је Гимназија "Сава Шумановић" у Шиду. Схватила сам да је она најбоље решење и да пружа све најбоље. Тек сам осам месеци у њој и схватила сам да она својом вредношћу не дозвољава времену да је обележи, већ она обележава време... прошлост, садашњост и будућност. Она је лавиринт знања и сви који се одлуче за њу, научиће многе школске, али и животне лекције. Из године у годину ученици шидске гимназије на такмичењима доносе најбоље резултате и уписују најбоље факултете. Наш успех зависи од школе и људи који нас окружују, али још више од тога колико се трудимо и колико заправо желимо успети. Ту су и професори који нас уче много више од школских лекција. Уче нас како се снаћи у животу, како успети и све пребродити. Гимназија је школа за амбициозне и није тешка колико се то прича, уз мало учења и труда много се може постићи. Има и оних тренутака када поклекнемо, али много је више оних када смо сретни и задовољни, а у школи такве су екскурзије. На њима се ћапи још боље упознају, како са местима која обилазе тако и међусобно.

У гимназији упознајемо нова места, нове људе, пријатеље, али и новељубави. Још увек не знам све о гимназији, али сигурна сам да ћу још много тога научити. Задовољна сам собом и школом коју сам изабрала, јер сам сигурна да је она прави пут који ме води до успеха и бољег живота.

Аниша Адамец I-1

Живот до тринаесте, четрнаесте године је безбријан период живота, али већ од тада за нас младе и неискуне долазе неке важне одлуке које ће нам одређивати будућност.

Једна од важнијих одлука је: "Шта да упишем после осмог разреда?". Када сам сагледао низ околности, пре свега, да треба још да сазревам у мањој средини и да ме занима неколико наука између којих се не могу определити, одлучио сам уписати гимназију.

Прва недеља у школи била ми је најтежа. Професори су се смењивали, а ја сам гледао непозната лица са страхом и неизвесношћу. Иако сам познавао доста старијих ученика, помало сам се стидео изаћи на ходник, јер су све очи биле упрте у нас као нове и непознате. Временом сам се прилагодио амбијенту у којем треба да проведем наредне четири године. Од старијих гимназијалаца слушао сам приче како је гимназија тешка, да су професори строги, да је тешко добити двојку-тројку, а камоли нешто више. Испоставило се да и није баш тако, јер се редовним радом савладава свака потешкоћа и нејасноћа. Професори цене дисциплину, знање и труд, јесу строги, али истовремено су спремни на шалу до одређене границе. Сарађују са ученицима, указују на грешке, истичу добре резултате...

Сада, након осам месеци проведених у школи, могу рећи да ми се највише свиђају спортска такмичења између одељења, поједина предметна такмичења кроз која се трудим да се истакнем, али нешто најбоље је дружење под одморима. Током одмора, школски ходници су пуни ученика који се окупљају у малим групама, разговарају и шале се. Неки излазе напоље у двориште где неколико стабала брезе и бора праве пријатан хлад у пролећним месецима. Дружење ученика наставља се и ван школе на журкама које понекад организује Ученички парламент.

Од доласка у гимназију па до сада, круг мојих познаника и пријатеља све је већи већи, јер кроз разне манифестије упознајем нова лица.

Један општи утисак је да су гимназијски дани сигурно најлепши дани у животу, јер је то период у којем људи формирају своју личност, стичу пријатеље, заљубљују се, одлучују о својој будућности, а то се никад не заборавља.

Увек ће постојати део свести где ће све остати записано, а како каже Душко Радовић "Живот је леп, али никад цео, увек нам је лепши његов први део".

Александар Наранџић I-1

Матуранти

• Матуранти

• Матуранти

• Матуранти

ГИМНАЗИЈСКИ ДАНИ

Још увек у мени живи онај септембар, златан и сјајан. Ту негде изнад брега мога сећања, с времена на време, извири оно чувено септембарско сунце. Сви ти гимназијски дани урезали су своје чудесне обрисе у дубину моје дубине. Време које неумитно тече довешће већ следећег септембра у наше клупе неке нове клинце. А ми ћемо широм распирити своја крила и полетети у нови свет. Од раздраганих и безбрижних гимназијалаца посташемо зрели млади људи спремни да храбро корачају стазом одраслих. Оставићемо иза себе златну кулу коју смо четири године мукотрпно градили. У ту кулу уградили смо све своје успехе, снове, идеале и надања. Та снажна кула, чије су зидине зидине другарства, штитила нас је од олујних ветрова брига и поплава туге.

И било како било, време проведено у гимназији не бих мењала ни за шта на свету. Дани и сати проведени у њој имају непроцењиву вредност. И благо су које ми нико не може одузети. Све оно што сам доживела са мојим друговима тешко да се може описати у ових пар редова. Безброј пута сам се уверила да је са њима све много и лепше и лакше. Јако и снажно пријатељство које нас веже научило нас је да и срећу и тугу делимо међу собом. Ти сјајни момци и девојке готово заувек заузимаће, заиста, важно место у мом животу. Кажу да се другови у неволи познају, и мени је драго да сам их у неким не тако лепим и сјајним тренуцима мого живота препознала и имала крај себе. Били су мој ослонац, меко раме за плакање; били су ту крај мене увек а никад нису тражили ништа зауврат. Но мени је свакако драго да неком ко је моје сузе претварао у осмехе узвратим истом мером.

Поред другарства моје гимназијске дане испунило је знање које су ми професори несебично даривали. Помагали су мени и мојим друговима да схватимо и прећемо све загонетке нашег сазревања и да никад не кренемо странпутицом. Трудили су се да пронађу праве речи које ће нам у извесним тренуцима много значити. Колико су успели у својој мисији да нас духовно и интелектуално напоје показаће време и ми сами, надам се.

Јована Давидовић IV-3

МЛАДОСТИ...

Певај младости, пркосно, "аријом снежних пауљица из најлепших дана / биће бол засут звездама", певај аријом пролећног јутра и свака суза биће обрисана руком ветра. Све ће то остати тамо негде, негде где за бол места нема, а срећа чека са осмехом. Једини предуслов да у тај свет закорачите јесте да умете да волите, све и песму потока и осмех цвета и пауљу - радосницу. А младост у нама то уме.

Младости - како си само лепа, у сваком свом новом јутру, новим жељама, чежњама и љубавима. Сећам се првог септембра 2001. Нови почетак, који се тада чинио без краја. А тако је брзо прошао, сада бих рекла крај без почетка.

Шуми брезо, да и остale генерације знају како нам је било лепо; како смо умели да волимо. Певај свима, и птици кад ти слети на грани, и случајном пролазнику и насмејаној девојчици. Нека свака ружа у дворишту увек цвeta, а цветаће све док буде пријатељства, жеља за знањем и откривањима. Нама је сваког пролећа цвала.

И свако од нас у младости пронађе Змај Јовин "цветак", који нас на "љубав годи", да осмех дарујемо и олује смирујемо. Цветак који смо убрали једног пролећног јутра у башти детињства, а засадили у срцу. Цветак који цвета најлепшим цветом света - цветом љубави.

Сећам се свих јутара када сам кроз прозор гледала снег и маштом правила највећег снешка, и када сам се као и сви суочила са најболнијом истином детињства да Деда Мраз не постоји. Или док сам сатима посматрала небо и питала се каква нас то чудна бића посматрају. Све су то слике које се носе у срцу, записују и никад не бледе, које листате у мислима када вам је најтеже. И готово је немогуће да вам не измаме осмех.

А сада нам се ближи матурско вече - крај једног и почетак сасвим новог поглавља. Завршава се можда и последње поглавље правог детињства и време несташлuka. Сада долазе мало озбиљније теме и веће дилеме.

Младост је као дан, најлепша у рано јутро, описана мирисом јутарње росе и обасјана првим зрацима сунца. Најсладча док крадете теглу цема из бакиног шпајза, а најтужнија када покидате најдражу играчку. Једино што се касније, с годинама правила мењају, али форме остају исте. Али... једном ће морати да дође и ноћ. Ипак и тада младост сјај звезда у срцу - никад мање, увек светлија и интензивнија. Постане меланхолична балада, коју увек сви радо певају.

Али пред нама је тек пут, далек, а сунце је иза хоризонта. Сваки нови корак чини нас ближима истоку, а даље западу, ближе светлости, а даље тами, незнању.

И сваки осмех који смо начинили, можда је наизглед био небитан и неважан, али управо нас је он научио да будемо срећни, а свака суза да будемо јачи.

Ноте својих песама полако исписујемо и себично чувамо, тај валцер је само наш. Има још времена за баладе, баладе које ће сведочити да смо били, постојали, трајали и истрајали.

Милица Крунић IV-3

Матуранти • Матуранти • Матуранти • Матуранти

МИШЉЕЊЕ МАТУРАНАТА

И ево ме на крају свог гимназијског путовања. Стојим на прекретници живота, гледам у очи изазовима и надам се да ћу донети исправне одлуке. Како то бива у животу, плаши нас оно ново и непознато а преживљени догађаји чине нам се смешни, драги па чак и некадашњи озбиљни проблеми, сад изгледају маргинални и не тако трагични.

Да ли ће звучати патетично ако кажем да су четири године прошле тако брзо - као дланом о длан и већ смо матуранти. Загледам своју генерацију; поносни гимназијалци једно до другог меркају град са матурских паноа. Сви тако поносни, лепи, сијамо ентузијазмом и младошћу. Насмејана лица, враголаст поглед, сјај у оку и песма у срцу, чувaju ипак стечену зрелост. У живахне груди скupили смо све заједничке екскурзије, шале и несташице. Гимназијске љубави живеће вечно у нама. Чак и мале свађе, разилажења у ставовима и сукоби, делују нам смешно и некако наивно. У срцу и даље носимо ону слутњу пред одговарање, страх од блиц-питања и вешто разграђену технику преписивања. Као лајт мотив наше генерације провлачи се жеља за дружењем, авантуристички дух који води напред и спремност за велика дела.

После четири заједничке године, гимназија је од нас створила велику породицу. Усадила нам жељу за знањем, развијала општу културу, припремала нас за улазак на врата "великог света". Иво Андрић је рекао да је "највећа радост помоћи детету да одрасте". Управо у тој улози били су наши професори - ментори нашег одрастања, они који су усмеравали и објашњавали наше снове. Гимназија, то није само школа! Са позиције матуранта, она је за мене начин васпитања, традиција у мојој породици - школа одабраних. То је она школа која

помаже да се издвојимо из просечности, из масе без идентитета, из менталне учмалости.

Будимо искрени - успех не долази сам од себе. Уложен напор, одрицање, јака воља и стабилне амбиције - то је формула успеха. У току нашег школовања било је тешких колико и лепих тренутака. Али све је то део нашег одрастања. Сигурна сам да ћу једног дана са сетом у оку листати успомене и поново чути жагор своје генерације, видети неке очи које ме прате, сетити се својих надања и уздахнути над својим гимназијским данима.

Сетићу се оног првог септембра и тога колико смо били изгубљени са својих петнаест година, колико смо се у ствари бојали непознатог и страховали хоћемо ли испунити своја и очекивања својих родитеља. Потајно ћемо се надати да су управо наши кораци уткани у зграду старе драге школе да су баш наше петице биле оне праве - оне које мењају свет.

Гимназија нам је пружила нова знања и добре основе за даље школовање. Изградила је међу

нама, генерацијом младих људи вечно пријатељство. Она ће бити мост и лука у коју ћемо пристизати и када нас снажни вали живота буду одвели широм света.

Сада, када трају последње припреме за матуру, надам се да ћемо сви ми, матуранти, успети у животу и да ћемо се једног дана као учени и образовани људи срести и са истим жаром у оку и осмехом на лицу, стиснути руку пријатеља и потражити оно дете од петнаест година у очима и души успешног и зрелог человека.

Можда ћемо тада осетити мирис цвета трешње из школског дворишта, чути "Оду радости" из кабинета музичке културе или ће нам на усни заиграти речи "Gaudeteamus" и тада ћемо препознати несташни дух у срцу и са сјајем у оку рећи - "Била је то добра генерација, предвођена сјајним професорима".

Милана Мима Момчиловић IV-2

- ВОЛИ МЕ -

Сваком твом осмеху се радујем
И кад си тужан за тебе страхујем,
Ниси ни свестан колико ми значи
Кад из твог погледа ведрина зрачи.

Нико ми други није важан,
Ниједан поглед није тако снажан
Да кад ме дотакне клецају колена,
А само желим бити волјена.

Воли ме на један, или два дана
Воли ме, јер не желим више бити сама,
Воли ме нежно, воли слатко,
Воли ме па макар то трајало кратко.

Најшаша Ђожковић, II-1

О ПОТРЕБИ УЧЕЊА ВЕРОНАУКЕ

"Обиђите све земље, наћи ћете људе без кућа и градова, без одела и обуће. Али нигде нећете наћи народ без вере у Бога и духовни свет, нити град без богољубље и са становницима који се баве богослужењем." Овако је говорио славни римски филозоф Плутарх.

МЛАДИ ЉУДИ ТРЕБА ДА СЕ ОПРЕДЕЛЕ ЗА ИЗУЧАВАЊЕ ВЕРОНАУКЕ.

- да у овом времену отуђености, себичности и усамљености буду васпитани у духу међусобног поштовања, верске и националне толеранције, солидарности и љубави;

- да чују понуђене одговоре на питања о смислу постојања човека и света, људској слободи, тражењу идентитета, животу у заједници као што су породица или држава, о односу са природом која нас окружује;

- да развијају осећања одговорности према животној средини и природи уопште, која није створена да би смо од ње узимали немарно и користољубиво нарушавајући хармонију, него је као дар Божији намењена вечности;

- да боље разумеју друге наставне предмете као што су: историја, социологија, филозофија, психологија;

- да боље упознају и схвате књижевност, музику, сликарство, уметност уопште, која је незамислива без религијских темеља и садржаја;

- да спознају да сваки човек, поред мноштва права, уколико жели да буде срећан има и одговорности;

- да без посртаја корачају кроз живот у којем постоје многе препреке, замке и искушења, као што су алкохолизам, дрога, криминал, секте;

- да схвате да не постоји сукоб између вере и науке и да су многи познати научници били религиозни људи, као на пример наш великан Никола Тесла и познати физичар Исак Њутн.

Зато подсетимо све наше будуће ученике њихове родитеље и све људе добре воље на мудре, једноставне и истините речи Патријарха српског господина Павла, у тумачењу Христових речи упућених Његовим ученицима (и свим Хришћанима) из Матејевог Јеванђеља: "Будите мудри као змије и безазлени као голубови, значи, развијајте своје умне способности све више, под условом да паралелно развијате у себи доброту. Но ум је хладан, а доброта топла, али слепа. Стога су нам потребни и ум и доброта, да једно другом држи равнотежу, да ум не пређе у злоћу, а доброта да не пређе у глупост."

Задовољна сам због тога што је младим људима пружена могућност да упознају основе вере у Бога и учење о Богу, као најдубљој потреби сваког човека о чему сведоче и достигнућа савремене психологије. Верујем да ће млади знати да искористе ову могућност.

Љубица Радишић, психолог

МОЛИТВА

Шта је то молитва? Како нам помаже да истрајемо у животу, шта значи, шта представља? Да ли су речи које смо изговорили немарно, не питајући се шта оне значе, молитва? Не...

Молитва је низ реченица, које нас испуњавају топлином, вољом и жељом да будемо још бољи и да другима у томе помогнемо. Даје нам снагу да решавајући проблеме постанемо храбрији и племенитији. Помаже нам да сагледамо своје успехе и неуспехе, грешке и недоумице. Изговарањем светих речи и призывањем имена Божијег, доприносимо сопственом духовном очишћењу и испуњавамо се снагом да истрајемо у свим животним искушењима. Помаже нам да схватимо да нам је Бог дао све што имамо и да због тога треба да му захвалимо.

Они који немају дом, молиће да им Бог помогне да га стекну. Они који га имају, молиће се да у том дому влада мир, слога и разумевање. Да су сви укућани здрави, да се међусобно поштују и једни друге подржавају.

Молитва има тежак задатак да отвори наше срце, да отера туробне мисли, да нам улије наду, да нас обасја светлошћу. Светлост ће нам обасјати пут успеха, среће и љубави. Ту нам је светлост даровао Бог и она је за нас најлепши могући поклон.

Оче наш, који си на небесима, да се свети име Твоје...

То су речи у које треба веровати. То су речи које ће нас увек утешити, јер Бог је милостив.

Није тешко одвојити мало времена у току дана за молитву. Верујте у Бога и молите се, јер нам само он може помоћи када нам је заиста тешко.

МОЛИТВА

Изговори
само две речи
нека оне
Молитве буду
Чисте
искрене
снажне
вером проткане
оне су
разговор с Богом

*Љубица Радишић
психолог у Гимназији*

ПОЕТСКЕ И ДУХОВНЕ ИСКРЕ • ПОЕТСКЕ И ДУХОВНЕ ИСКРЕ

МОЛИТВА ПРЕ УЧЕЊА

Свеблаги Господе, пошаљи нам благодат Твога Светога Духа, да оснажи наше духовне сile, да би пазећи на учење које нам предаје, порасли Теби, нашем Творцу, на славу, родитељима нашим на радост, а цркви и отаџбини нашој на корист.

МОЛИТВА ПОСЛЕ УЧЕЊА

Благодаримо Ти, Творче, што си нас удостојио Твоје благодати те смо примили учење. Благослови наше старешине, родитеље и учитеље који нас воде познању добра, и дај нам силу и моћ да продужимо ово учење.

ПОВЕДИ МЕ

Поведи ме ка бескрају светлости
И нећу марити за трње.
Боса ходати желим с' тобом.
Понеси ме тамо где светлост израња,
Где почиње свет...
Да окупам очи бистром водом,
Да осетим рађање.
Ходи, без позива реченог
Да ме однесеш у обожене пределе,
Где све почиње и све траје.
Доји, да осетим печат речи твојих,
Погледом у очи моје,
Докажи да постојиш.

Милана Милинковић II-2

ЉУБАВ

Недостају ми твоје очи
Које су ми вратиле живот;
Првим погледом освојиле.
Твоје усне... због којих сам
Имала осећај да летим.
Осећам твоју близину
Иако ниси ту.
С' тобом ми се свет чини малим,
Кад сам с' тобом
Постајем свесна среће коју имам.
С' тобом се минути одвоје од времена.
Недостају ми твоје речи...
Твоје руке...
Желим да ме приљубиш уз себе,
Да као некада осетим топлину твог
тела.
Да вратим време...
Ти си једини који је улепшао мој свет,
И знај, остајеш у мом срцу...
Заувек.

Милана Милинковић II-2

СВ. СЕРАФИМ САРОВСКИ О СНАЗИ МОЛИТВЕ

Свако добро дело које се чини из љубави према Христу доноси благодат Духа Светог. Ипак, молитвом се то најлакше постиже, јер она је оруђе којим увек располажемо. Може бити да ти хоћеш да идеши у цркву, али у твојој околини нема цркве; или хоћеш да удалиш сиромашу, али га на твоме путу не сртнеш; или хоћеш да будеш непорочан, али твоја наклоност и твоја слабост пред замкама непријатеља учине да не нађеш у себи потребну снагу. Зато је молитва увек и за сваког могућа: за богатог и сиромашног, за ученог и простог, за јаког и слабог, за праведног и грешног. Сила молитве је бескрајна и више од свега другог она нам доноси благодат Духа Божијег. Молитва нас оспособљава да можемо да говоримо са милостивим и животодавним Господом. Али ми треба да се молимо до оног момента кад Господ кроз своју благодат у нас сиђе. Кад је он у нама, молитва мора да престане јер је испуњена. "Дођи и усели се у нас и очисти нас од сваке нечистоте и спаси, Благи, душе наше". Сад нас он учи даље шта треба да радимо.

Твоја цела наука се у томе састоји; стога усредсреди сву своју пажњу на то.

Одлазећи или долазећи, седећи или стојећи, на послу или у цркви, увек треба твоје усне да понављају: "Господе, Исусе Христе, помилуј ме грешног".

Са овом молитвом у срцу ти ћеш наћи унутрашњи мир и чистоту душе и тела.

Кад ову молитву почнеш, сабери све унутрашње снаге духа и повежи их са моћима срца и истрај пажљиво док Господ не загреје твоје срце својом благодаћу и са тобом се у једном једином духу сједини. Тада ће унутрашња молитва постати извор воде живе, која тече и тебе непрестано храни и оживљава.

ШЕТЊА ПО БЕОГРАДУ

Из панонске равнице допутовала сам у свој родни град, који лежи на две реке. Сава и Дунав нису ни приметили мој долазак, тако да сам се нечујно ушујала у главни град наше земље, Београд. Стигла сам око подне. Мај није као што је некада био. Лепо кажу стари људи да се времена мењају. Сад дува нека досадна кошава која на тренутке својим прстима леди све око себе.

Овде људи живе брзо, а ја онако "војвођански успорена" шетала сам улицом Српских владара. Свуда метеж, смог, безброј брзо изговорених речи у једној секунди. Сви некуда журе, осим оних који су огладнели, или ожеднели па су спас пронашли у Теразијској чесми, или најближем киоску. Питам се, ако је овако у мају, како је у априлу када се наша престоница буди? Сведок томе је Здравко Чолић и његова песма "Април у Београду". Рекламе бљеште, радознали купци, поборници префињеног укуса, завирују у "Legend", "Jagger", "Teranova"... Од силне галаме и градске вреве птице се мало чују, али пулс живота ипак видан и упечарљив. У глави ми одзывања топот корака. Ходам по новопостављеним плочицама. Београд је пун новина и изненађења.

Улазим у Кнез Михајлову улицу. "Кокице за само 30 динара, пљескавице у лепињи, јефтини CD-ови...". Чује се са свих страна. Купујем кокице и флашицу Фанте, зnam да ћу ожеднети. Бутици су пуни, док су књижаре и библиотеке празне. Весели и лепо одевени (што је најважније од свега) пси, трче око, док њихове газде међусобно препричавају догађаје од претходне вечери, проведене на новоотвореном сплаву који је "Пирамида" спонзорисала. Ближим се Калемегдану. Осећам се као победник са птицом у руци. Док Сава нешто немо, шапуће Дунаву, време је да се вратим кући.

Када сам у Београду, осећам лептириће у stomaku који у мени пробуде успавани адреналин да се још боље осећам. Београд је велики град у коме се сваки дан разликује од претходног. У мом срцу је Београд оставио велики ожилjak који ћу са поносом носити целог живота.

Гордана Марјановић, III-2

Ученици гимназије испред храма
Светог Саве у Београду

СВЕТОВНА И ДУХОВНА БАШТИНА НАШЕГ ГРАДА

СВЕСТИ НИКОЛАЈ ЧУВАР НАШЕ ВЕРЕ

У уводној речи листа "Гимназијалац" уважени професор Душан Лукић је рекао да је то лист ученика и професора Гимназије "Сава Шумановић" у Шиду. Ја сам данас почаствован што сте и мене - свога против - примили као свога и указали ми част да и ја будем сарадник у листу "Гимназијалац".

Верујем да многи размишљате као и ја да храм Св. оца Николаја залсужује да добије своје место на страницама овог драгог и озбиљног листа.

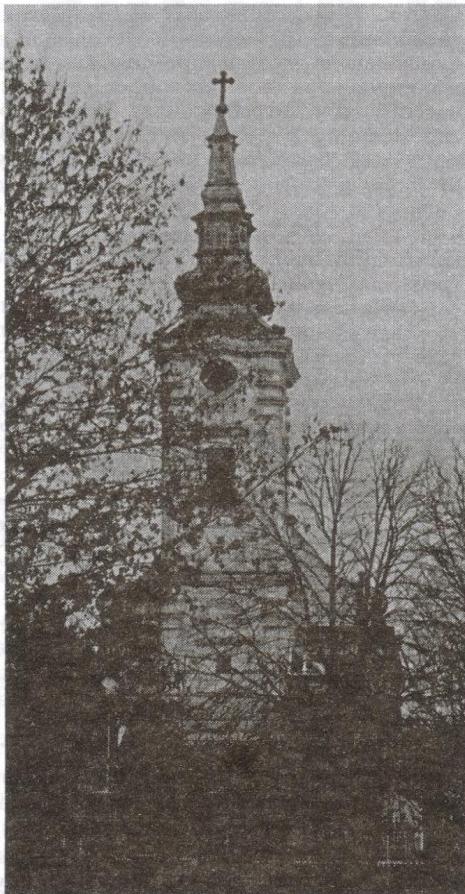
О храму Св. оца Николаја у Шиду има много података и заиста је немогуће све то изнети у једном ограниченој прилогу. Зато ћу овде навести само неке појединости које су врло битне.

Шид као насељено место је доста млад и први пут се спомиње тек 1702. год. јер је ту умро Викар апостолског посланства - БИСКУП Лука Наталис и то је записано у извештају.

Што се тиче настанка цркве у Шиду, први помен о томе из 1733. год. где се каже да је црква од плетера, олепљена блатом, прекривена шиндром - слаганим дашчицама. Нешто касније 1758. г. се помиње црква од нешто тврђег материјала. Вероватно да тај материјал није био довољно постојан па се размишља о рушењу те цркве и изградњи нове. Најпре се пришло изградњи торња испред постојеће цркве која није имала торањ, он је изграђен у времену 1762 - 1765. год. То је садашњи торањ који је старији скоро 10 год. од садашње лађе цркве. Lađa старе цркве је морала бити уклоњена, како се каже у записнику седнице "Зане зидом и покровом оскудна јест и слаба јест. Новују црков и новују сепатацију творити треба." Радови на изградњи нове лађе цркве трају од 1774 - 1780. год.

Чим је завршен тај габаритни део цркве и кад је она покривена, прешло се на израду иконостаса и осликовања истог. Не зна се конкретно ко је радио дуборез на иконостасу а сликар је био Михајло Радосављевић из Н. Сада. Он је само започео сликарске послове и те године је умро а радове је наставио Григорије Николић, сликар из Земуна.

Иконостас овога храма је завршен у доба великих притисака од стране тадашњих владара и римокатоличке цркве, и њихове намере да покрсте Србе на овим просторима или да прихвате Унију са Римом. Међутим, то се ипак није догодило и о томе стоји запис из тога времена изнад иконостаса а то је: Ортодоксно православни осми члан

СИМВОЛА ВЕРЕ писано црквенословенским, а односи се на тзв. "ФИЛИОКВЕ". То је један врло битан "ДОГМАТ" - неизменљиво догматско учење наше цркве. Због тога се храм Св. оца Николаја у Шиду назива: Штит истина православних или капија православља", пошто Унија није прошла даље од Кукујеваца.

У својини цркве Св. оца Николаја у Шиду налази се неколико врло вредних књига. Једна од врло битних књига за историско постојање и битисање Срба на овом подручју је Матична књига из 1762. год. То је књига у којој су уписаны рођени и крштени, венчани и умрли. У то време 1762. год., али и пре тога у Шиду је било шест православних свештеника и то: Авксентије Недељковић, Прота Јосиф Кириловић, Стефан Мауковић, Петар Поповић, Тимотеј Георгијевић и Јован Јанковић. Они су у самоиницијативно увели књигу рођених и крштених, венчаних и умрлих, јер су сматрали да је то добро ради поколења и ради наше историје. Митрополија карловачка је наредила увођење

матичних књига 1777. год. а ми у Шиду смо већ имали уведене матичне књиге 15 год. раније.

Прво записано рођење у Шиду је 7. септембра 1762. год. Родио се Јоаким Талић, син Радивоја и Јованке, крштен 10. септембра 1762. год. Кума му је била Ана а крстio га је свештеник Авксентије Недељковић.

Прво венчање је уписано 8. јула 1762. год. Венчао се Лука Чалић и Пелагија из парохије Сот и то је био други његов брак. Кума је била Ана Јованова из Шида а венчао их је свештеник Јован Јанковић.

У књизи умрлих је прва уписана Стана Такелић 15. септембра 1762. год. Сахрану је извршио свештеник Авксентије Недељковић.

Врло битна књига је и "ЦИРКУЛАРНИ ПРОТОКОЛ" из 1750. год. то су наређења виших црквених власти - конкретно Митрополита Павла Ненадовића и та књига је старија 12 год. од поменуте матичне књиге.

Међу врло вредне и најстарије књиге које поседује ова црква је рукописно Јеванђеље на црквенословенском језику из 1707. год. Ово Јеванђеље је написао јеромонах Јован из манастира Хопово.

Поред овог поменутог постоји још једно Јеванђеље штампано на грчком језику из 1776. год. изванредно очувано. Има запис: "Откупи сију сајатују књигу ЕВАНГЕЛИЈЕ раба божија Стана и Петра за здравље своје".

Овај Св. храм чува још много тога што је врло битно и за духовну и за световну страну живота српског народа, од најранијих времена у овоме граду.

Свети отац Николај је велики светитељ кога поштују сви хришћански народи света а не само ми у нашем граду. Он је заштитник и патрон овога града и будно чува све житеље овога града, он је велики посредник пред Богом, за све нас који му се молимо и обраћамо тражећи његову милост и посредовање пред престолом Светишања Господа.

Нека благослов Божији кроз молитве наше а преко Св. оца Николаја буду са свима ученицима и професорима и свима људима добре воље.

Свети оче Никола моли Бога за нас.

Ваш духовни отац,

ПРОТОЈЕРЕЈ СТАВРОФОР
Халил Ђорђе Ј. Радичевић
парох и архијерејски намесник у Шиду

ВАННАСТАВНЕ АКТИВНОСТИ • ВАННАСТАВНЕ АКТИВНОСТИ

Ученици наше школе побеђују на многим такмичењима, учествују у ТВ квизовима, глуме, пишу, баве се спортом и више од педесет година, када ћој су то околности омогућавале, пуштују. Дејације пуштовања буде сећања на доживљаје из Грчке, Мађарске, Италије, Аустрије, Француске, Русије, Шведске, Македоније, Црне Горе, Хрватске, Босне и Херцеговине и Словеније.

Светосавска академија, 2000.

Светосавска академија, 2001.

Детаљ из представе "Цигани" Руски дом у Београду

К. Трифковић: "Избирачица", 1998. год.

Са књижевне вечери (гости Недељко Терзић)

Глумимо, причамо

ВАННАСТАВНЕ АКТИВНОСТИ • ВАННАСТАВНЕ АКТИВНОСТИ

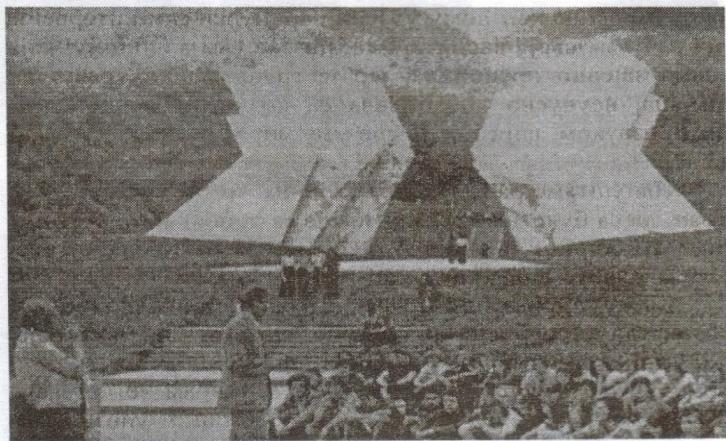
Учесници на машурској екскурзији у Дубровнику

Фолклорна секција гимназије са Цветашком Тубић

Одбојкашка екипа школе (шамне мајице) 1955. год.

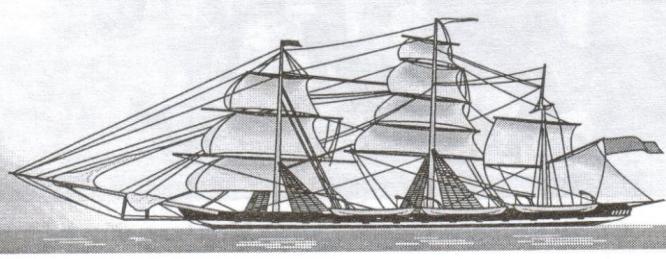
Ученици шидске гимназије 1976. године на Тјентиштишту

Посета у Венецији 1972. године

Ученици у Аустрији школске 1971/72. године.

ВАННАСТАВНЕ АКТИВНОСТИ • ВАННАСТАВНЕ АКТИВНОСТИ

Ученици шијдске гимназије у Грчкој, 2005. год.

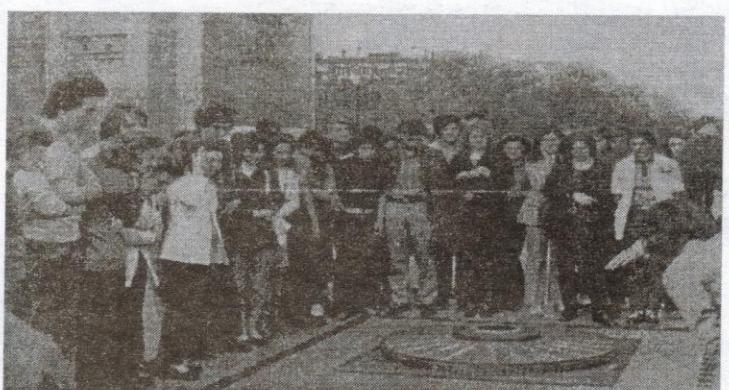
Посета Стражилову, 1998. год.

Машуранићи шијдске гимназије 1976. године на Ловћену

Ученици чејтвртог разреда гимназије на екскурзији на Охриду 1966. год.

Ученици гимназије код Тријумфалне капије у Паризу 1972. године

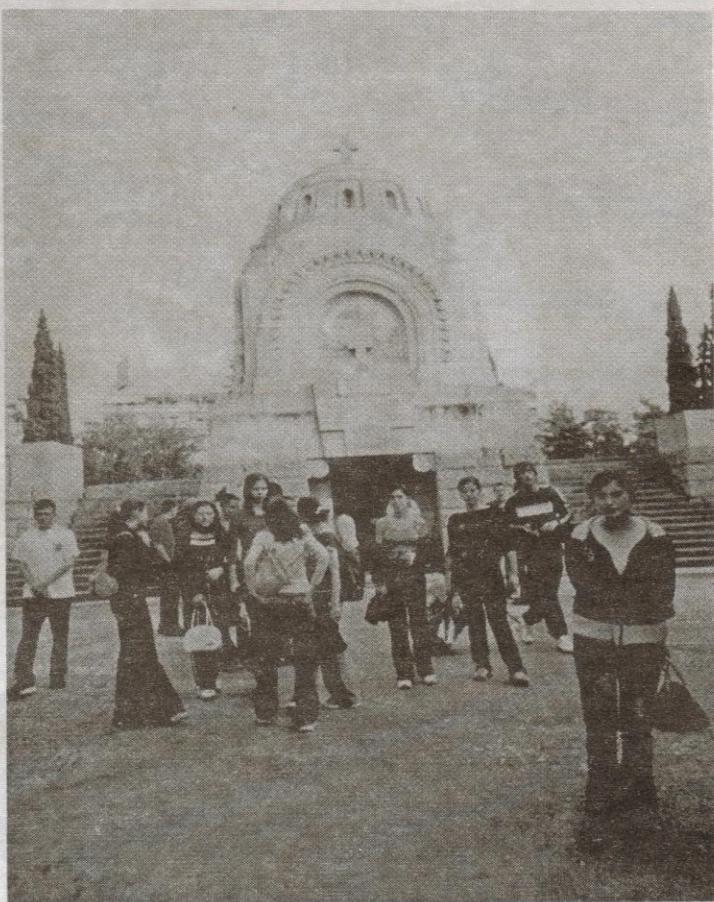
Андрејева ћуприја на Дрини, 1997. год.

Сусрет са Вуком у Кладову, 1998. год.

Наши ученици у Београду

Посета гробљу српских ратника - Зејтинлик у Солуну, 2005. год.

**MERIDIAN
BANK**
CRÉDIT AGRICOLE GROUP
ФИЛИЈАЛА ШИД - Карађорђева
Tel.: 022-715-101

ОСИГУРАЊЕ И РЕОСИГУРАЊЕ
НОВИ САД
АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО
ФИЛИЈАЛА ШИД - Школска 1
Тел.: 022 / 710-515

ГИМНАЗИЈАЛАЦ - лист ученика и професора Гимназије "Сава Шумановић", Шид. Уређује Редакциони колеџијум: Душан Лукић, проф. Вера Радивојков, проф. ученици: Јована Давидовић, Милана Момчиловић, Милица Крунић, Дуња Ждињак, Ивана Глувња.

Технички уредник: Душан Теофиловић; Редакција: Лазе Косшића 2. Шид
Тел./факс: 022/712-529; Штампа: ГИП "ИЛИЈАНУМ", Гибарачки бул 66